

diumenge DIETARI

diumenge DIETARI

RAMON IGLESIAS

dissabte restaurant amb ànima

El restaurant l'Aliança d'Anglès tanca, de moment, les seves portes. La mort del seu xef porta la família a replantejar el futur de l'establiment. L'Aliança és dels pocs restaurants privilegiats que va aconseguir tenir ànima. Un restaurant amb personalitat, amb discurs i amb una gastronomia que t'explicava històries d'Anglès, de la Selva i de les comarques de Girona. Lluís Feliu era dels pocs privilegiats que sabien transformar la gastronomia en art i en emocions, i el seu germà, en Josep Maria, durant aquests anys ho ha sabut transmetre a la sala parlant, sempre orgullós, de les impecables creacions del seu germà i de la història de l'Aliança com a restaurant i com el bar que, durant una època, més entrepanes va dispensar quan els joves del moment anaven en peregrinació a la discoteca Gatzara.

En Lluís mai va ser un xef pirotècnic d'aquells que es dedicava a vendre's. Era un cuiner que no sortia més enllà del taulell. L'estrella Michelin i els reconeixements li van arribar per la seva grandesa com a cuiner. La primera vegada que hi vaig anar va ser el 2000, quan es va obrir tal i com és ara. La darrera vegada, fa uns mesos, hi va haver quelcom que em va deixar descol·locat. No era com sempre. Setmanes després vam saber de la maleïda malaltia d'en Lluís. És el que passa amb els restaurants que tenen ànima. Els restaurants d'alta gastronomia que es dediquen a la imitació els poden conduir milers de cuiners, però cap d'ells imprescindible. Els restaurants que tenen ànima depenen de la il·luminació d'aquesta aura.

Tant de bo l'Aliança pugui reobrir. Segurament no serà per tornar a tastar aquelles vieïres de combinacions impossibles, aquell arròs de safrà amb espadnyes, aquelles coccions perfectes de peix i de carn, i aquelles postres de làctics irresistibles. Sigui on sigui, segurament en Lluís tindrà davant uns fogons, i potser estarà maleïnt la mala temporada de bolets, però amb algú al costat gaudint de les seves proeses gastronòmiques.

diumenge ximplERIA

Determinades maneres de fer periodisme i política han fet que la desgraciada mort d'un nen a la cavalcada de reis de l'any passat a Màlaga hagi generat un dels grans episodis d'idiotesa vírica a l'Estat. Molts ajuntaments s'han inventant mecanismes estrafolaris per llençar -o no llençar- caramels a les cavalcades. Sovint la política no necessita l'ajuda de ningú per mostrar la seva ximpleria, però massa sovint rep l'ajuda inestimable de reporters suposadament incisius que pregunten ad nauseam als regidors sobre quines mesures pensen articular per evitar desgraciats episodis com aquell. I de tant preguntar, els ajuntaments acaben convençuts que han de protegir els nens dels caramels.

dilluns ZONA MORTA

El barri del Güell de Girona s'ha desertitzat des que l'Ajuntament va decidir instaurar la zona verda, un sistema

que suposadament evita que uns pocs monopolitzin les places, permetent així que els veïns de la zona disposin d'aparcament a cap preu. Al Güell no calia perquè la majoria de veïns tenen plaça sota el seu edifici. Això ha causat una pacificació del trànsit a la zona increïble... hi ha la mateixa pau que en un cementiri. Cada dia sembla diumenge... o no! Perquè diumenge hi ha més gent aparcada que mai (és gratis). En un principi em va semblar un desencert. Avui, amb tanta tranquil·litat i gens de soroll, li començo a trobar grans virtuts. No crec que el comerç tingui la mateixa opinió.

dimarts COMPROMÍS

Molts han posat el crit al cel per l'augment del 55% de la matrícula de l'escola oficial d'idiomes. Actualment per començar primer d'anglès a Girona s'han de pagar 176,95 euros de matrícula i 30 euros de material. Això és el que es paga per tot el curs.

Sempre seria millor que l'accés al saber estigués a l'abast de tothom al millor preu, però també s'han de posar límits a la falta de compromís i la barra de molts individus. Un exemple: en un primer d'anglès del curs actual a l'escola oficial d'idiomes de Girona, van començar més de 30 alumnes. Quatre mesos després, amb prou feina arriben a 20 els que continuen anant a classe. Mentrestant desenes de persones es van quedar fora del sorteig. Al marge de pujar taxes, no estaria malament altres mesures com inscriure en una llista aquells que ho deixen al poc temps i sense justificació. La seva falta de compromís impedeix estudiar a molts que van quedar fora.

dimecres RADICALITAT OBTUSA

Les comarques de Girona van acollir grans manifestacions contra la MAT i a través d'una mediació d'altura. Es va aconseguir tirar endavant un projecte insòlit: soterrar la part fronterera d'aquesta línia, amb un cost econòmic també sense precedents. Però ara de nou un grup de ciutadans han volgut impedir la progressió de les obres, i ho han fet amb una protesta temerària (amb un ximple enterrant-se sota terra). Desconec les raons particulars. Certament a ningú li agradaria que li passés una gegantina línia d'aquestes davant de casa. Però promoure accions cafreres com aquesta, quan l'obra no té marxa enrere i quan s'hi han abocat tones d'esforços per dialogar, això es converteix en una exhibició de radicalitat obtusa difícilment defensable.

Dijous ESTACIÓ, MALGRAT MAS

L'Alt Empordà parla avui del tren. Ho fa al Cellar Espelt de Vilajuïga, que disposa i ofereix un magnífic espai per a presentacions culturals, debats, col·loquis. L'excalde de Figueres, Joan Armangué, un optimista recalitrant, fa una exposició sobre el passat, el present i el futur del tren com a motor econòmic de la comarca. L'acte es converteix en un reconeixement dels assistents -entre els quals alcaldes i exalcaldes- a la perseverança del govern local que va permetre que Figueres es convertís en l'única ciutat que, sense ser capital de província, té estació d'alta velocitat. En l'exposició d'Armangué ha aparegut la sempre punyetera hemeroteca, que ens descobreix que aquesta estació es va fer en contra de l'opinió de l'aleshores conseller de Política Territorial i Obres Públiques, que la trobava innecessària. Aquell conseller es deia Artur Mas i, en aquell moment, també defensava que l'estació de Girona es fes a l'aeroport.

Divendres un any després

En el primer any de funcionament 1.206.598 persones han fet servir la connexió d'alta velocitat Barcelona-Girona-Figueres. Bon balanç. Només faltaria que no fos així després de la multimilionària inversió. 2.500 persones utilitzen diàriament per moure's entre Girona i Barcelona. Un servidor és un d'aquests i podria cantar les excel·lències -i em quedaria curt- de disposar d'aquesta infraestructura que permet viure a Girona i

treballar a Barcelona. Dit això, continuo pensant que la inversió en alta velocitat, en comparació amb la línia convencional, ha estat un absolut despropòsit i una sagnia econòmica per no ser més categòric. Amb l'alta velocitat Espanya ha demostrat ser un país fatxenda i malbaratador. Si una quarta part de la inversió s'hagués destinat al tren convencional, el territori disposaria d'unes rodalies excel·lents i el recorregut entre les dues capitals no seria de 35/40 minuts però segurament podria baixar de l'hora. Disposem d'un servei de TAV magnífic però que no se'n beneficien la majoria de ciutadans.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/01/12/diumenge-dietari/651404.html?utm_source=rss